

Αρχέγονη ενοφυλία και αφυλία κατά τις δύο μεγάλες ομάδες γνωστικών αιρέσεων (ελευθεριάζοντες και εγκρατιτικοί) (Αρχιμ. Θεόφιλος Λεμοντζής, Δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

Όσον αφορά την πρώτη ομάδα, αυτή των ελευθεριαζόντων γνωστικών, η κατάχρηση του φύλου επιτυγχάνεται με την σεξουαλική ελευθερία. Άλλωστε είναι γνωστοί οι Νικολαΐτες, των οποίων οι σεξουαλικές πρακτικές καταδικάζονται μέσα στην Αγία Γραφή. Άλλες ομάδες ήταν οι Σιμωνιανοί, οι Βασιλειδιανοί, οι Καϊνίτες, κ.α. Ο Επιφάνιος Κύπρου μας παρέχει πληροφορίες ότι αυτές οι ελευθεριάζουσες γνωστικές ομάδες πρότρεπαν τους οπαδούς τους είτε «επιτελείν ανδρών μετά γυναικών πολυμιξίαν», είτε να επιδίδονται σε ομοφυλοφιλικές πράξεις και υποστήριζαν ότι οι άνθρωποι δεν θα πρέπει να εγκρατεύονται και να χαλιναγωγούν τα σαρκικά τους πάθη, αλλά θα πρέπει να επιδίδονται σε κάθε είδους σαρκική απόλαυση για να επιτύχουν τη σωτηρία. Είναι χαρακτηριστική η προσταγή των ελευθεριαζόντων Γνωστικών: «μίγηθι μετ' εμού, ίνα σε ανενέγκω προς τον άρχοντα» με την οποία εκφραζόταν η κλήση για ηθική ασυδοσία. Δεν δίσταζαν μάλιστα να παρουσιάζουν τον

Χριστό ως αυτόν που δίδαξε και έπραξε τις αισχρές πράξεις των Γνωστικών.

Οι Ναασηνοί, μέσω των ομοφυλοφιλικών τους πρακτικών πίστευαν ότι θα ομοιωθούν με τον ερμαφρόδιτο αρχετυπικό άνθρωπο, τον Αδάμαντα, μία πνευματική ανάβαση, επιστροφή στην προπρωτική κατάσταση, όπως διεκήρυτταν: «από των χοικών της κτίσεως κάτωθεν μερών επί την αιώνιαν άνω ουσίαν, όπου ουκ έστιν ούτε θήλυ ούτε άρσεν, αλλά καινή κτίσις, “καινός άνθρωπος”, ο εστιν αρσενόθηλυς». Μάλιστα, αν και χριστιανοί, επικαλούνταν τα μυστήρια της Κυβέλης και την πράξη του αυτοευνουχισμού του Άττιδος. Η Κυβέλη ήταν φρυγική θεότητα. Σύμφωνα με τον μύθο ο Άττις ήταν βοσκός με ασυνήθιστη χάρη και αγαπημένος της Κυβέλης. Ο Άττις ερωτεύτηκε μια νύμφη και η Κυβέλη εξοργίστηκε τόσο από την απιστία του ώστε προκάλεσε να καταλάβει τον Άττη ιερή μανία και έκσταση ώστε έφθασε στο σημείο να αυτοευνουχισθεί κάτω από ένα πεύκο και πέθανε. Μάλιστα οι ιερείς των μυστηρίων της Κυβέλης, θρηνώντας το θάνατο του Άττιδος κάτω από μια κατάσταση έκστασης και μανίας, προέβαιναν σε αυτοευνουχισμό, μιμούμενοι τον Άττη.

Στον αντίποδα των γνωστικών ομάδων με ελευθεριάζουσες και αντινομιστικές τάσεις, βρίσκονταν οι αιρετικές εκείνες γνωστικές ομάδες, όπως οι Εγκρατίτες, οι Ιερακίτες, οι Αδαμιοί, οι Αποστολικοί. Η συγκεκριμένη ομάδα υποστήριζε ότι ο Ιησούς ήρθε στον κόσμο για να κηρύξει την, κακώς νοούμενη από αυτούς, εγκράτεια, και για αυτό το λόγο επιδίδονταν σε αυστηρή άσκηση απαγορεύοντας κάθε είδους γενετήσιας πράξης, διατεινόμενοι ότι είναι μιαρή πράξη η συνουσία, ακόμη και μέσα στο γάμο ο οποίος καταδικαζόταν.

Στο επιχείρημά τους ότι ο Χριστός δεν νυμφεύθηκε και κατά συνέπεια οι άνθρωποι δεν πρέπει να παντρεύονται, ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς τους απαντά ότι ο Ιησούς δεν νυμφεύθηκε, όχι διότι κατεδίκασε τον γάμο αλλά διότι δεν ήταν ένας κοινός άνθρωπος, ώστε να έχει ανάγκη έναν βοηθό κατά σάρκα όπως εμείς, αλλά Θεάνθρωπος, και ούτε είχε την ανάγκη να τεκνοποιήσει διότι δεν ήταν δούλος του θανάτου όντας αίδιος. Για την Ορθόδοξη θεολογία ο γάμος είναι ιερός όπως και η τεκνογονία. Η βίωση της παρθενίας και της εγκράτειας από ορισμένους πιστούς δεν σημαίνει καταδίκη του γάμου και της τεκνογονίας αλλά αποτελεί έναν παράλληλο δρόμο, με αυτόν του έγγαμου βίου, επίτευξης του καθ' ομοίωσιν. Αποτελεί βίωση με έναν πιο έντονο και απερίσπαστο τρόπο των εντολών του Θεού. Οι Πατέρες της συνόδου της Γάγγρας τόνισαν: «Ημείς τοιγαρούν, και παρθενίαν μετά ταπεινοφροσύνης θαυμάζομεν, και εγκράτειαν μετά σεμνότητος και θεοσεβείας γινομένην αποδεχόμεθα, και αναχώρησιν των εγκοσμίων πραγμάτων μετά ταπεινοφροσύνης αγόμεθα, και γάμου συνοίκησιν σεμνήν τιμώμεν».

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)